

„Med Henyn til Sagtretten paa den kongelige Wildtbane forholdes efter de hidtil gældende Regler“, kunde det befrægtes, at der her kunde blive gjort Forsøg paa at lade en i visse Egne af den tidligere kongelige Wildtbane frivillig Ydelse af Gjere af tidligere Fæstegaarde under kongeligt Gods til at afgive Klappere til Sagter, som Hans Majestæt Kongen personlig afholder, gaa over til at blive en „gældende Regel“, hvilket vilde bethyde Genindsførelse af affaffet Høveri.

Et Flertal har ikke kunnet slutte sig til Tanken om at forbyde Søndagsjagt (§ 14), idet en stor Del Jægere ved et saadant Forbud vilde blive forhindrede i at udøve Sagt, og Flertallet tror ikke, at den i Landstingets Udvalgsbetænkning udtalte Frygt for, at „Gudstjenesten og Helligdagens Fred skulde forstyrres ved Skyden, Hundeglam og anden med Jagten forbunden Støj“, er begrundet.

Ligeledes ser et Flertal ingen Anledning til at forbyde Natjagt (§ 14). I mange Tilfælde vil man vanskelig kunne værge Fjertræ eller Frugttræer, naar man ikke maa efterstræbe Dyrene om Matten; og at forbyde Natjagt for derved at forhindre Krybstyteri, synes ikke rimeligt; thi ulovlig Sagt bør bestraffes ved Straffebestemmelser, ikke ved Indskrænkning i den almindelige Lovlige Udøvelse af Sagt.

Udvalget har ikke anset det for rigtigt at sætte en Aldersgrænse for Udøvelsen af Sagt (§ 15). Mindreårige bør staa under deres Værgers Opsyn, om hvilket Forhold der findes Bestemmelser i Kapitlet om Straf og Paatale. Lige saa lidt har man kunnet tiltræde Forslaget (§ 15) om at forbyde Jattiglemmer at udøve Sagt. Heller ikke har man fundet Anledning til at forbyde Udøvelse af Sagt i en vis Tid i Nærheden af Steder, hvor Lodsejerne agte at anlægge Fuglesøjer, da et saadant Indgreb ikke synes tilstrækkelig begrundet.

Fredningsbestemmelserne (§ 17) har Udvalget ønsket at gøre saa simple som muligt. Man har ment, at den 15de September kunde være et passende Tidspunkt for den almindelige Sags Begyndelse.

Et Flertal har ikke villet lade Harejagten ophøre lige inden Juleferiens Begyndelse og har ikke fundet Anledning til at fastsætte Fredningstid for Væfeler, Grævlinger, Flagermus og Bindsvin, idet de to førstnævnte Dyrearter ofte forvolde Skade netop i den foreslaede Fredningstid og de sidstnævnte næppe ere Genstand for Sagt.

Et — — tal foreslaar fra Fredningsbestemmelser at undtage den lille Skovdue (Hulduen), da den ikke meget ofte findes ynglende her til Lands, hvorimod store Skarer af denne Due trække herigennem; et andet — — tal foreslaar fra Fredningsbestemmelser at undtage den store Havmaage, da den skal gøre Skade paa Fisterierne; et tredje — — tal foreslaar at give saa vel Hulduen og den store Havmaage som Holtneppen og Pommerantsfuglen en begrænset Fredningstid fra 1ste Maj til 15te September.

Et Flertal anser en Fredningstid fra 1ste Februar til 31te Oktober for andre Maager end den store Havmaage for fuldt betryggende.

Et Flertal ønsker ikke aldeles at forbyde Indsamling af Eg, idet en staaansom Indsamling kan give en Indtægt uden Skade for Ynglen og derved bidrage til Fuglens Velflyttelse; Flertallet finder heller ingen Grund til aldeles at forbyde Fangst af saadanne Fugle, som kunne trives i Bur. Et andet Flertal mener, at der ingen Anledning er til at forbyde Sagt med Mynder (§ 19) naar Udøveren af saadan Sagt har et samlet Areal af mindst 2,000 Tdr. Land, idet Flertallet ikke har kunnet anerkende Be-